

Dragostea Păpădinei

A fost odată ca niciodată, o prințesă micuță care se numea Păpădina și care trăia într-un castel alături de tatăl ei, împăratul. Păpădinei îi plăcea foarte mult să se joace cu păpușile. Numai că nu doar îi plăcea să se joace, dragostea ei pentru păpuși mergea până acolo încât își dorea să fie ea însăși o păpușă! Tot timpul modela figurine din lut sau din ceară, le punea păr, tăiat chiar din părul ei galben, le pieptăna și le croia rochii și jachete. Când obosea, se așeza pe divan, între păpuși și stătea ceasuri întregi nemișcată, astfel încât dacă cineva intra atunci în odaia ei, nu-și dădea seama că acolo se afla și o fată în carne și oase... Ei, și tot jucându-se cu păpușile, Păpădina ajunsese fată de măritat. Și nu apucă bine tatăl ei, împăratul, să dea sfoară în țară că vrea să-și mărite fata, că și începură să pice pețitorii.

Când un prinț o vedea înaintând în rochia ei din dantele, cu umeri goi, cu fața ca de ceară și părul pieptănat într-o mulțime de cozi până în pământ, aproape argintii de blonde ce erau, holba ochii iar gura începea să i se sprijine de urechi. Dar când Păpădina cădea pe un scaun țeapănă, ținându-și brațele cu palmele în sus, privind pe lângă el și surâzând enigmatic, fără vreo legătură cu ce se discuta, prințul își aducea aminte de niște treburi grabnice și își scurta vizita, spre disperarea împăratului.

Într-o zi, la o serbare, Păpădina stătea într-un cerc de oaspeți și mai însuflețită ca de obicei, rostea o mulțime de vorbe de duh, la care tatăl ei dădea mulțumit din cap. Deodată se ridică brusc, se duse la o masă și scoase de pe o tipsie, un bostan mic, auriu care îi atrăsese atenția. Ieși cu bostanul în mână fără să scoată un cuvânt, lăsând în urmă doar o tăcere de gheață în care se auzeau căzând fructele răscolite. Merse în odaia ei pipăind îngândurată bostanul și se apucă să facă din el capul unei păpuși, pe care o întregi apoi cu ceară de același auriu palid. Când păpușa fu gata, se dovedi a fi un prințisor tare nostim și care arăta ca viu, numai că nu se putea mișca. Îi dete numele Aurin și îl așeză între celelalte păpuși. Era cea mai izbutită păpușă pe care o meșteșugiseră vreodată mâinile ei atât de iscusite. Păpădina îl privi cu atenție și simți dragostea pentru Aurin ieșindu-i prin vârful degetelor, în lujeri de bostan, încolăcindu-se pe baldachin, pe stâlpi și pe turnuri, astfel că a

doua zi întregul castel era plin de lujeri și flori de bostan.

Împăratul și dregătorii se mirară cum de crescuseră lujerii peste noapte și se gândiră să-i dea jos dar văzând că florile luminau ca niște lămpi și înveseleau castelul, îi lăsară în pace. Păpădina cosea de dimineață până seara târziu în patul ei plin cu păpuși, cu Aurin lângă ea. Iar când veneau pețitorii ieșea la dâșii cu Aurin în brațe și vorbea cu ei – sau mai bine zis tăcea cu ei – admirându-și păpușa.

–Păpădina e îndrăgostită de o păpușă! spuneau unii.

–Păpădina, deși e fată de măritat, încă se joacă cu păpușile, spuneau alții.

În castel începură a se întâmpla lucruri ciudate. Într-o dimineață, împăratul și curtenii săi se treziră purtând pe cap bostani în loc de turbane. Apoi o ceată de prinți care urcau scările încărcăți cu daruri pentru Păpădina, fură întâmpinați de o mulțime de bostani care se rostogoleau și-i dădură de-a berbeleacul până afară din castel. Noaptea, odăile erau bânuite de umbre lungi, cu capete rotunde iar dimineața câte un dregător se întreba de ce își simte gâtul așa de țepăn și descoperea că dormise cu capul pe un bostan în loc de pernă...

Împăratul își iubea foarte mult fiica și neștiind ce să facă să o vadă fericită, merse la o vrăjitoare vestită și o rugă să-l transforme pe Aurin într-un prinț în carne și oase pentru ca Păpădina să se poată mărita cu el. Când auzi una ca asta, vrăjitoarea cea vestită, uscată și răsucită, sări cât colo și țipă:

–laaaaah! O păpușă, zici? Hi! hi! Vrei să-ți măriți fata cu o păpușă? Hi! hi! Așa am să fac!

Vrăjitoarea puse ceaunul pe pirostrie, îl umplu cu apă, apoi ieși și culese în toiul nopții o mulțime de buruieni și aduse zece pisici negre pe care le așeză în cerc în jurul ei, să miorlăie câtă vreme își va face vrăjile. Le puse pe pisici să privească toate odată către lemne iar focul se aprinse de la ochii lor.

Dar în curând un șoarece trecu pe acolo adulmecând fiertura din ceun și o pisică sau două se luară după el. Prințesa se transformă într-o păpușă care stătea față în față cu Aurin ținându-se de mâini.

Împăratul merse iar la vrăjitoarea cea vestită. Ea prinse de data aceasta douăzeci de dulăi negri și răi și îi puse în cerc. Totul merse cum trebuia dar pe la mijlocul vrăjii, nu se știe cum și de unde, un iepure trecu prin preajmă și un dulău fugi după dânsul. Cele două păpuși prinseră o viață a lor, noaptea ele se mișcau și vorbeau. Vrăjitoarea îi promise împăratului că va face vrăji până când prințesa Păpădina va reveni la vechea ei înfățișare și împăratul se mai liniști întrucâtva. El o pofti pe vrăjitoare chiar în castel pentru a-și face treaba în siguranță. De data aceasta ea strânse în jurul ceunului treizeci de vrăjitoare înfiorătoare, care mai de care mai uscată și mai încârligată. Totul merse bine dar spre sfârșit

un bostan se desprinse de pe un vrej și căzu în ceaun împrôșcându-le cu fiertură clocotită. Cele treizeci de vrăjitoare înfiorătoare, uscate și încârligate căzură pe spate și se transformară în păpuși împreună cu împăratul și toată curtea.

Iar Pădina și dragostea ei, Aurin au trăit fericiți până la adânci bătrâneți – deși nu știu dacă ar fi potrivit să zic așa, pentru că păpușile nu îmbătrânesc – în odaia lor cu păpuși, din castelul cu păpuși care a rămas acolo, la locul lui. Nimeni nu a mai intrat în castel, niciodată, deoarece localnicii se temeau ca nu cumva să se lipească vreo vrajă de ei și să împărtășească aceeași soartă...

de Mediana Stan

Ilustrații: Ráduly Melinda, artist plastic